

טובת הנאה בזה שהוא הקובע לאיזה

למפריש תרומה מפירותיו שלו, לתיקון פירות הטבל⁶⁵⁰ של חברו, יש בתרומה זו

נפך-אסתר

השָׁבֵט הַעֲשִׂיָּי יְהִי־קֹדֶשׁ לָהּ: לֹא יִבְקַר בֵּין־טוֹב לְרָע וְלֹא יִמְרְנוּ וְאִם־הִמְרָ מִיִּמְרְנוּ וְהָיָה־הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ יְהִי־קֹדֶשׁ לֹא יִגְאָל (ויקרא פרק כז פסוק לג). את המילה יִבְקַר מפרש האבן עזרא שהיא 'כמו יבדיל, וכבר פירשתי שהמלה מגזרת בְּקָר'. המקום בו פירש הוא בבראשית פרק א פסוק ה: 'וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קִרָּא לַלַּיְלָה וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד: אבן עזרא על הפסוק: 'ערב קרוב מטעם חשך, ונקרא כך שנתערבו בו הצורות. ובקר הפך ערב, שיוכל אדם לבקר בינות הצורות'.

11. אין בהמת תמורה עושה בהמת חולין נוספת תמורה.

ב. מדינייה של בהמת תמורה שבשעת עשיית התמורה בה כבר היה בה מום הפוסלה להקרבה.

1. מותר לפדותה בכסף והכסף מקבל את קדושתה,

2. לאחר הפדיון אסור להשתמש בה כבהמת עבודה או לגזוז את צמרה. בדבר זה התמורה חמורה יותר מבהמת חולין המוקדשת כשיש בה מום קבוע: בהמת חולין נעשית קדושה רק ב"קדושת דמים" ולאחר הפדיון היא יוצאת לחולין ללא כל הגבלה על עבודה בה או שימוש בתוצריה.

650 טָבַל הוא שם כולל לתבואה או לפירות האסורים באכילה משום שעדיין לא הופרשו מהם תרומות ומעשרות. גם עיסת בצק שלא הופרשה ממנה חלה נקראת טָבַל. (חֲלָה היא סוג של תרומה המופרשת מן הבצק לפני אפייתו. בעבר ניתנה החלה לכהנים אולם כיום נוהגים לשורפה או לאבדה בדרך מכובדת אחרת. הפרשת התרומה או המעשר 'מתקנת' את הטבל לאכילה.

טוֹב בְּרָע או־רָע בְּטוֹב וְאִם־הִמְרָ יְמִיר בְּהֵמָה בְּהֵמָה וְהָיָה־הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ יְהִי־קֹדֶשׁ (ויקרא כז ט-י).

2. תמורה עושים רק הבעלים של הקרבן - בין איש בין אשה.

3. תמורה נעשית על ידי דיבור המביע חד משמעית שרצון הבעלים להחליף את הבהמה שהוקדשה - בבהמת חולין, כגון שהבעלים אומר: "זו (בהמת החולין) תחת זו (הבהמה שהוקדשה)", או 'זו תמורת זו' או 'זו חליפת זו'. לעומת זאת אמירה כללית על בהמת חולין כמו: 'זו תחת עולה' אינה עושה תמורה.

4. עשיית תמורה משאירה את קדושת בהמת הקדש בקדושתה וגם בהמת החולין נעשית קדש שנאמר: '... וְאִם־הִמְרָ יְמִיר בְּהֵמָה בְּהֵמָה וְהָיָה־הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ יְהִי־קֹדֶשׁ' (ויקרא כז י).

5. הממיר בהמת קדשים בבהמת חולין עובר בלאו ולוקה.

6. בהמת חולין, הראויה לקרבן, שנעשתה לתמורת קרבן עולה, או לתמורת שלמים או לתמורת תודה מוקרבת כדין הקרבן שהומר (אלא שבתמורת תודה לא מביאים את 'לחמי תודה').

7. תמורת בכור, תמורת מעשר, תמורת חטאת או תמורת אשם אינם קרבים למזבח.

8. קדושת תמורה חלה גם על בהמה שאינה ראויה לקרבן המיועד. למשל: אם אדם ממיר קרבן עולה החייב להיות זכר, בנקבה - תחול על הנקבה קדושת תמורה, היא לא תוקרב אלא תפדה לאחר שיפול בה מום ובכסף הפדיון יקנה ויביא זכר לעולה.

9. תמורה חלה אף אם בהמת החולין שונה במין (זכר, נקבה) או מסוג בהמת הקרבן (כבש, עז).

10. גם על קרבן מעשר בהמה נאמר: 'וְכָל־מִעֶשֶׂר בְּקָרְךָ וְצֹאֵן לָלֶאֱשֶׁר־יַעֲבֹר תַּחַת